

Nr. 8 (36)/ AUGUST 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Fără galben în coroanele arborilor
(secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

Când s-a trezit în miezul zilei pe malul Begăi, asaltat de muște și țânțari, Tiberiu văzu trei petrecăreți care-și împărțeau pumni. La nimereală, în aer, uneori la țintă. Părea un concurs cu miză închisă, necunoscută nici măcar protagoniștilor, în care câștigătorul era cel care rămânea în picioare. Iritat mai mult de insecte decât de gălăgia bătaușilor, Tiberiu se ridică nervos. Vru să înainteze cu pas apăsător spre scandalagii, dar se împiedică de un mușuroi de cârțițe înierbat, după care alunecă pe o folie de plastic năclăită de grăsime și căzu cu antebrațul drept pe un prezervativ folosit. Înjură strașnic. Iritarea i-a crescut cu multe grade. S-a ridicat precipitat, a masat pulpa mâinii dispersând durerea în jur, apoi a tăbărât veninos peste mușterii. Upercut, directă, croșeu. În cinci secunde, cheflii intrară la somn.

- Hai, băieți, mai vreți o porție? îi întrebă Tiberiu gâfâind, uitându-se la grămezile de carne din iarba bătătorită.

- Ce ai, bă, nebunule? Ce treabă ai cu noi?! îl întrebă când și-a revenit din șocul loviturii cel cu buza superioară spartă, după directă de dreapta.

Tiberiu se întreba deja ce i-a pricinuit atâta furie pe partenerii de chef. Și-n el creștea uimirea, era încurcat, însă se prefăcu supărat:

- Bă, ce-ați avut cu mine de nu m-ați lăsat să dorm, dracu'?

Între timp își reveniseră și ceilalți și păreau dispuși să continue *bâlciul*, însă Tiberiu îi avertiză:

- Stați liniștiți, că v-o dau!

Cheflii se ridicară încet, bălăbănindu-se mai mult decât atunci când erau prinși în gălceava cu origini incerte.

- Da' voi de ce v-ați încăierat? îi întrebă Tiberiu, pasând discuția departe de terenul său.

Cei trei se priviră nedumeriți, așteptând răspunsul parcă din văzduh. Cum nu era loc de inspirație, Sorin, individul care părea mai treaz, întrebă:

– Bă, da' ceva să ne dregem nu găsim noi?

O lumină le inundă fața. Din gândaci de bălegar, băieții s-au transformat în furnici cercetașe. O sticlă de palincă, abia începută, fu descoperită de Iustin lângă cărbunii stinși. La zece pași, o baterie cu vin de Târnave, pe jumătate plină și fără dop, zăcea în iarbă. Dorin o culese numaidecât. Sorin găsi două sticle cu câteva degete din hrana lui Bachus – una de whisky, cealaltă cu un lichior alb.

– Era bună și-o bere rece, da' merge și-așa! zise Tiberiu, care patrulase steril pe o arie mai largă.

De pahare n-au avut nevoie, și-au pasat sticlele din mână-n mână ca niște vechi prieteni de la țară, care s-au întâlnit la adunatul fânului din brazde.

– În Moldova, acolo unde-am copilărit, ca să te dregi după un chefușor de-o noapte, era o vorbă: *cui pe cui se scoate!*

– La noi, în Banat, merge alta: *Bea, dar nu te îmbăta. Discută, nu te certa.*

– Se pare că Banatu-i cam departe de noi, observă Sorin, după ce se răcori cu-n gât de palincă.

– *Beau de plăcere, da' uneori beau pentru că n-am nicio plăcere*, îmi spunea adesea după vreo două carafe cu vin un unchi de-al meu – *golan bătrân*, așa îi zic eu –, continuă Tiberiu șirul zicerilor dinspre lumea lui Bahus

Cu excepția lui Tiberiu, toți au sfârșit înecați pe frontul de luptă destul de repede. Olteanul-moldovean îi privea cu dispreț cum sforăiau, în vreme ce scurgea sticlele de ultimele picături de *rouă*. Cum magia s-a încheiat curând, a intrat în runda a două de căutări. A găsit doar o bere desfăcută, din care se părea că nu s-a băut deloc.

– E trezită, spuse el deșertând-o în iarbă.

Oricât ar fi fost de bețiv, Tiberiu nu se atingea niciodată de o bere dacă era răsuflată. O prefera la sticlă, dar dacă totuși era nevoit să lingă bere la PET, o consuma rapid, până la *trezire*. Proprietarul locului, Sebastian, l-a dus acasă. Îi era dator de când l-a salvat dintr-o încăierare cu băieții de pe Lipovei. Pe drum, legănat în scaun, Tiberiu a adormit.

– Sus, c-am ajuns, îl anunță Sebastian, când se găseau în fața blocului, unde olteanul-moldovean locuia într-un mic apartament închiriat.

– Te pup, fratele, salve, vorbim!

Când a intrat în casă, Tiberiu nu se împiedică de nicio doză de bere. *Ei, poate le-oi*

fi dus în bucătărie și-oi fi uitat, își zise el. Totuși, nu-și amintea să fi făcut ordine în cameră, dimpotrivă știa că scrumul de pe jos se năclăise drăgăstos cu berea căzută abundant, din greșeală. Pe pat văzu lenjerie nouă. Cea veche, care nu fusese schimbată din Ajunul Crăciunului, zăcea pe sârmele de pe balcon. Era și mai derutat. Privi în jur:

Poate-am nimerit într-un apartament asemănător, își zise el cu inima strânsă. Abțibildul, lipit ștrengărește pe laptop de o puștoaică, și urma unei pete de vin negru de pe peretele dinspre apus îl mai liniștiră. *Cred că totuși n-am greșit locația*, își zise el.

Deschise o ușă. Bucătăria era la fel de îngrijită. Aragazul fusese curățat, vesela din chiuvetă era deja în dulap, grăsimea de pe dușumea dispăruse. O oală încă fierbinte răspândea un miros ademenitor. Totuși, nu era de fel încântat, dimpotrivă, se simțea prins pe contre-pied:

– Băi, doar n-o fi venit proprietarul, și văzând dezastrul a făcut ordine și s-a hotărât să-mi facă vânt, rosti el încet, printre dinți.

Perspectiva că s-ar putea să rămână pe drumuri îl săgetă violent în capul pieptului, de parcă ar fi privit în gol de la mare înălțime. Era fiert când auzi ușa. Se ridică fulgerător, iar când ieși din bucătărie, surpriza îi fu totală. Mirela, o mai veche iubită, îl salută surâzător:

– Bună, ce faci, ai sosit? îl întrebă degajat, de parcă el era musafirul.

– Wow, tu aici?! o întrebă Tiberiu stupefiat, amintindu-și că relația cu Mirela murise cu niscaiva năbădăi de vreo câteva luni. Pe unde-ai intrat?!

– Pe ușă, pe unde altundeva, nu-ți amintești că mi-ai dat cheia?!

– O, da, am uitat, zise Tiberiu.

Chiar pierduse din vedere că-i lăsase un rând de chei în zilele lor bune, dar nu le-a recuperat când s-a stins povestea amoroasă.

– Văd că nu te bucuri că mă vezi... măcar așa, să nu mai stai într-o cocină! adăugă ea ușor muștrător.

– Ba da, iubito – *oare cum o cheamă, c-am uitat?* se întrebă Tiberiu – mă surprinde revenirea ta, însă mă bucur că ești aici, preciză el îmbrățișând-o.

Mirela se mulă senzual pe trupul tânărului. Când și-au atins zonele inghinale, descărcări electrice le-au explodat în creier. Tiberiu îi ridică rochia, rupse cu o mișcare fermă pânza bikinilor, o ridică pe masă și intră în peșteră. Galopă în neștire prin cotloanele din adâncuri, descoperi o serie de stalactite și stalagmite de care n-avusese habar, însă nu se miră, treaba lui era să defrișeze terenul, aidoma cosașului care culcă la pământ pajiștea înflorită, fără să țină cont de existența vreunui boschet. Totuși, la un moment dat, deși *pajiștea* era pe deplin bărbierită, Tiberiu își folosea *coasa* în răspăr, atacând direct însăși rădăcinile plantelor.

– Gata, iubitele, oprește-te, îl rugă ea. Tiberiu încetă lucrul fără niciun deranj.

– N-ai adus și tu o bere? întrebă el, după ce părăsi peștera, privind-o cu un surâs chirurgical.

– Vezi în frigider, îi zise ea sfârșită.

Femeia era căsătorită cu un instalator priceput la îmbinările de țevi și la deblocările conductelor înfundate, însă în dormitorul lor anemia își făcuse statornic culcușul. Era un tip comun, cu un testosteron care-ar fi fost suficient pentru a satisface o damă oarecare, nu pe Mirela. Aici trebuia să intri cu artilerie grea, rusească eventual, nu cu floricele cumpărate la ofertă de pe un peron occidental. Așa că era într-o căutare perpetuă, care-i sporea frustrarea pe măsură ce descoperea la așternut doar indivizi din ce în ce mai certați cu virilitatea. Probabil n-ar fi fost o problemă dacă, undeva, când nu-și cunoscuse încă soțul, n-ar fi avut o legătură pasageră cu un armăsar nesățios de tipul lui Tiberiu, care-o făcu să priceapă că icrele nu-s toate cu textură de supermarket. Sperase să-l transforme pe instalator într-o mașină erotică de duranță, dar nu făcuse decât să-i inhibe libidoul, atât cât era. Înflorise când îl descoperi pe Tiberiu pe o rețea de socializare, unde navigau fel de fel de ciudați. Când i-a văzut sexul a știut că orice distanță geografică se va topi numaidecât. Parcurgea aproape săptămânal distanța de la Sibiu la Timișoara fără să țină cont de vreo normă socială. Soțului îi spunea că are o chestiune importantă de rezolvat, însă el s-a prins imediat că afacerea e *comerțul* cu un tinerel, care desfundă prosper niște țevi, altele decât cele care-i asigurau pâinea femeii. Nu-i erau străine nici lui acele conduite, ani de zile s-a căznit să le deblocheze cu instrumentele din dotare, însă finalitatea spărsese de mult timp bazinul de lacrimi cu un spate nervos.

– Când pleci? o întrebă Tiberiu, care-ar fi vrut să se odihnească în voie de unul singur.

– Nici bine n-am venit și mă întrebi când o iau din loc?! făcu Mirela pe supărata.

– Te-am întrebat așa, ca să văd cum mă organizez.

– Mâine seară scapi de mine, nu te speria!

– Ei, și tu de-acolo!... Hai că merg să-mi iau un pachet de țigări de la *Profi*, tu vrei ceva?

– Nu, mulțumesc, doar să nu pierzi vremea ca data trecută!

Adevărul e că, adesea, Tiberiu o lăsa în casă ore în șir, uneori o zi întregă se mântuia cu băieții la bere ori alergând pe o pajiște nouă, la altă damă cu apucături similare. Era cunoscut în branșă ca *nebunul* – *desfundătorul de țevi*. *Desfundătorul de țevi* – așa era cunoscut pe autostrada Messalinei, în vreme ce porecla de *nebun* i-au pus-o vecinii, când l-au văzut că face grătar pe balconul apartamentului, după care se dezbrăca împreună cu a sa parteneră și se devorau sexual lipiți de balustradă, cu sânii femeii zbenguindu-se adesea la vedere. Ultima damă care gusta jocuri erotice de acest tip era o tipă de la benzinăria din cartier – Benzi îi spunea, nu-i reținea niciodată numele –, o blondă cu păr bogat, zulufat, ochi verzi și bidoane de bălțată românească, coborâtă parcă din *ferma animalelor*, care n-avea nici un fel de inhibiții. Câtă vreme sexul era de calitate, de ce-ar fi avut?

Când se pregătea să iasă din casă, Tiberiu auzi o bătaie în ușa de la intrare. Deschise fără să se mai uite pe vizor. În pragul ușii era un cuplu. Pe față o cunoștea, Andrada – o cunoștință mai veche. Partenerul ei era un tânăr bine făcut, lucrat la sală.

– Salut, tu ești Tiberiu?

– Da, salut, ce vrei de la el? întrebă Tiberiu ironic, presimțind că ceva nu-i în regulă.

– Știi de ce-am venit, nu?!

– Știu dacă-mi spui, nu-mi amintesc să ne fi cunoscut!

– Nu ne știm, așa e, eu m-am întors din Anglia, sunt de mai mulți ani cu domnișoara, spuse el, arătând cu mâna spre Andrada, și voiam s-o iau dacă nu intervenea tu.

– S-o iei în ce mod?! Întrebă Tiberiu sarcastic.

– S-o iau cu cununie! zise Dorel aproape strigând.

– Și cu ce te-am împiedicat eu?! Întrebă Tiberiu zâmbind, conștient că celălalt se sufocă.

– Te-ai culcat cu ea și i-ai stricat viitorul!

– Greșit prietene, dacă stai puțin și reflectezi, constai că i-am deschis viitorul. Andrada mi-a spus deseori cât de mult te iubește, așa că ți-am lăsat pe mână o bijuterie pe două roți. Stai fără grijă că i-am făcut rodajul atent, nu tre' să te mai chinui cu reglajele fine, nici cu schimbul de ulei... Dorel deschise gura, dădu să spună ceva, însă cuvintele au refuzat să se dezlipească de pe limbă.

– Hai că stăm aiurea și-s toți vecinii pe la uși, continuă Tiberiu. Zi-mi ce vrei! O dăm parte-n parte?

– Da! sună ca o sentință răspunsul lui Dorel.

– Bine, așteptați-mă puțin! zise Tiberiu, intrând în apartament și închizând ușa după el.

– Cine era? Întrebă Mirela îngrijorată.

– Ei, niște fraieri, vin iute, stai pe pace că nu-i belea!

S-a echipat lejer, cu adidași, tricou și o pereche de blugi suficient de largi pentru a nu-i stingheri în vreun fel mișcările. Când a ieșit, a privit-o pe fată. Andrada parcă-și volatilizase conținutul. Sau poate că rămase ancorată într-un film, care s-a turnat odinioară pângărindu-i voința. De fapt, a refuzat din răspuțeri să-l caute pe Tiberiu. I se părea umilitor să vină cu partenerul ei de bază, prieten din copilărie, ca să-i ceară socoteală olteanului-moldovean pentru că o trecuse în așternut de femeie.

– Bun, și ce mai putem schimba, Dorel?! Gonește-mă, alungă-mă din viața ta dacă nu mă mai suporti, dar nu mă umili!

– Îl omor, îl omor pe idiot, nu mă interesează – vii cu mine!

S-a lăsat târâtă de Dorel până la Tiberiu, dar parcă trupul nu-i mai aparținea. Sufletul ieșise la plimbare, tăiat cu o lamă invizibilă de construcția biologică. Cu voința amputată, subconștientul a lucrat de unul singur. I-a construit o fortăreață. Deși nu știa, era protejată, nimic n-o mai atingea. Când cei doi rivali și-au fixat terenul de luptă, în spatele blocului, Andrada cântărea spectacolul ca un măcelar, care privește nepăsător cum berbecii ajunși în abator se împung bezmetic, izbindu-și capetele în încleștarea oarbă a vieții.

Îi ura pe amândoi în egală măsură, dar evadase din film. Când Dorel s-a prăbușit pe caldarâm, după câteva croșee izbutite de Tiberiu, Andrada nu schiță nici un gest. Regia se consuma într-o distribuție nouă. Doar când Tiberiu își descheie fermoarul blugilor și vru să urineze pe inamic – fără succes pentru că-și deșertase vezica înainte de ultima vizită – se întoarse dezgustată. Scuiă, îndepărtându-se încet, cu gândul suspendat. În urma ei, o rafală de vânt mitralie robust galbenul ascuns perfid în coroanele vii ale arborilor.

